

MYŠLENKY NA MĚSÍC ÚNOR

ROBERT KARDINÁL SARAH

BŮH NEBO NIC

KARTUZIÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ 2016

1. Křesťan musí ovládat umění osobní modlitby. Každá duše je chrámem. Kdy vstupujeme do tohoto chrámu, abychom se klaněli Bohu, který je tam přítomen?
2. Co je nemožné pro člověka, jenž věří? A co je těžkého pro toho, kdo miluje?
3. Láska, velkodušnost a radost z toho, že otevíráme dveře svého domu bližním, vždycky zvětšují prostor našeho srdce.
4. Kříž je středem světa, srdcem lidství a kotevním bodem naší stability. V tomto světě je kříž ve skutečnosti jediný pevný bod, který člověku zajišťuje rovnováhu a stálost.
5. Člověk je velký jen tehdy, když klečí před Bohem.
6. V modlitbě nejsou důležitá slova, ale umění zmlknout a nechat mluvit Ducha svatého, zaslechnout, jak se za nás přimlouvá.
7. Na mši svaté jsme přítomni především kvůli Bohu. Jestliže svůj pohled neobrátime radikálně k Němu, naše víra začne být vlažná, nestálá a nejistá.
8. Boží mlčení by nás mělo naučit, kdy máme mluvit a kdy je třeba mlčet. Ticho, které nám dává vstoupit do skutečné liturgie, je chvíle, kdy chválíme Boha, vyznáváme ho před lidmi a hlásáme jeho slávu.
9. Kříž není záležitost na jeden den nebo jeden týden, ale na celý život.
10. Boží slovo je jako světlo, které Církev přijala a nese ho světu, aby vyšel z temnoty a začal oslavovat Boha.
11. Hodiny modlitby a adorace jsou vždy velkými chvílemi života. Utvářejí bytí, formují naši skutečnou identitu.
12. Nejhlubší bídou je, když schází Bůh.
13. Modlitba je především dílo Ducha svatého, který se modlí v nás, vnitřně nás přetváří a umožňuje nám ponořit se do důvěrného spojení s Trojjediným Bohem.

14. Církev dává Boží lásku všem lidem. Proto křesťan nemůže projevovat milosrdnou lásku jen svým bratřím v Kristu, ale všem lidem bez rozlišování.
15. Vnitřní ticho nám umožňuje naslouchat modlitbě Ducha svatého, která se stává modlitbou naší.
16. Bez Boha člověk neví, kam má jít, a nedokáže ani porozumět, kým je.
17. Církev je jako měsíc. Nevydává vlastní světlo, ale odráží světlo Kristovo. Je stvořena k tomu, aby chválila Boha a klaněla se Mu: bez Boha není ničím.
18. Při liturgii nám Pán Ježíš dává své Tělo a Krev, aby nás připodobnil sobě a spojil nás v jedno. Stává se z nás jedna rodina: rodina Boží.
19. Nesmíme se přizpůsobovat tomuto světu, ale musíme se dát proměnit a obnovit svůj způsob myšlení, abychom dokázali rozlišovat Boží vůli.
20. Křest je nutno jistým způsobem každodenně obnovovat. Duchovní boj je především zápasem proti zlu v nás samých.
21. Upevnění víry prochází nejprve srdcem, přes osobní setkání a zkušenost s Pánem Ježíšem.
22. Evangelium do nás vkládá život a Boží milost. Svátosti jsou trvalými prostředky uzdravení, proměny a obnovy.
23. Největší potřebou současného světa je modlitba, která zůstává nástrojem, jak svět reformovat.
24. Láska a víra dávají lidskému životu nový směr, hloubku i šířku. Člověk opouští temnotu svého dosavadního života. Jeho život osvětluje světlo, jímž je Kristus.
25. Rodina je prostor, kde se člověk učí být užitečný společnosti. Tvoří-li pouto rodiny Kristus, nic ji nezničí.
26. Kalvárie je nevyšším bodem světa; z ní můžeme vidět všechno jinými očima, očima víry, lásky a mučednictví: očima Krista.
27. Když chceme poznat Boha, musíme poznat člověka. Kdo chce milovat Boha, musí milovat člověka.
28. Je povinností pokřtěných věřit nejen srdcem, ale i rozumem. Víra a rozum jsou dvě světla, která se navzájem potřebují.
29. Křesťan je povolán k tomu, aby do každého prostředí přinášel osvobozující zvěst, že Bůh je větší než náš hřích.